

Τὸ φύλλον 10 λεπτά.

20 Ὀκτωβρίου 1916

Ἀριθ. 40

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

ΥΠΟ ΒΓΕΝΣΤΕΡΝ ΒΓΕΡΣΩΝ

ΣΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΙΠΟΤΕ ΣΑΝ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΛΑ ΕΓΩ !!

Ἐνν. Θανμάσιο εὐθυμογράφημα
ΜΕ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Θὰ διασκεδάσητε ὅσον δὲν διασκεδάσατε ποτὲ

ΘΑ ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΥΠΗΝΟ ΣΑΣ

ρευσ.

Ἀντὴς τῆς ἀπύρκτη καθόλου, τὴν ἐκύτταξε μόνον καὶ χωρὶς νὰ τὴν θέλῃ τὰ μάτια του ἐξοῦσε πρὸς τὰ δάκρυα. Ἐκείνη τὸ παρετήρησεν αὐτὸ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού ἔκανε νὰ τρεῖν καὶ ἐσταμάτησε. Ἀμέσως ἐκατακοκκίνησεν τὰ φρυτὰ ἐγύρισε καὶ ἐπῆγε σὺν κάθισμά της, ἔπειτα ἀμέσως ξανασηκώθηκε καὶ κήθησε παρέκει τ' ἄλλο κάθισμα. Ὁ Γιάννης ἀμέσως τὴν ἀκολούθησε.

Ὁ "Εὐδινδ" ἐσηκώθηκεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του, διέσχισε τὸν κήρυκα καὶ ἐβγήκεν εἰς τὴν αὐλή. Ἐκεῖ ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ θροῦνιῶνος ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἦ θέλεν ἐκεῖ. Ἐσηκώθηκε καὶ ἐξανακάθησε. Μήπως δὲν μπορούσε νὰ καθήσῃ καὶ ἐκεῖ ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλο μέρος; Ἀντὴν ἔμελε καθόλου νὰ ἐπιστρέφῃ σπίτι του οὔτε νὰ ξαναμῇ μέσα, ὅλα τοῦ ἦσαν ἀδιάφορα. Ἀντὴν μπορούσε νὰ ἐκερθῇ τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν, δὲν ἤθελε νὰ ἐκερθῇ. Οὔτε πού τὸν ἔμελε νὰ ἐκερθῇ γιὰ τὸ μέλλον. Ἀντὴν προσεῖλκεν τίποτε.

— Ἐπὶ τέλους τί κάθουμι καὶ σκέπτομαι; ἤρρωτῆσε τὸν ἑαυτοῦ του μισοφροναχτὰ καὶ καθὼς ἄκουσε τὴ φωνὴν του ἐσκέφθη.

— Ὡστε ἀκόμη μιλάς, εἴ... Μπορεῖς νὰ γελᾷς;

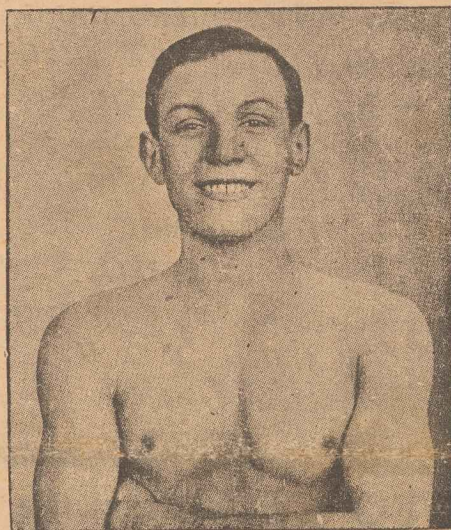
Ἐδοκίμασε. Ναί μπορούσε νὰ γελᾷ. Ἐπὶ ἐξασκολούθησε νὰ γελᾷ δυνατὰ, δυνατὰ καὶ ἀπὸ μὴ δυνατότερον. Αἰτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ ἀστεῖον καὶ ἐκεῖ καὶ νὰ γελᾷ μόνος καὶ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην ὁ φίλος του Χάνς, ὁ ὁποῖος ἐκάθονταν δίπλα του μέσα, ἐβγήκε καὶ αὐτὸς ἔξω.

— Τί ἐπαθεῖς καὶ γελᾷς; τὸν ἐρώτησε καὶ ὡς ἐπληρώσεν εἰς τὸν θροῦνιῶνα. Τότε ὁ "Εὐδινδ" ἔπαυσε νὰ γελᾷ.

Ὁ Χάνς ἔσπευκεν ἐκεῖ σὺν νὰ περῇ νὰ ἰδῇ τί θὰ συνέβαινε κατόπιν, ὁ "Εὐδινδ" ἐσηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε χαμηλά.

— Ἔρεῖς γιατί ἤμουν πάντοτε εὐτυχισμένος, Χάνς; Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ ἐνοιαῖε πραγματικῶς ποτὲ γιὰ κανένα. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅμως ποὺ δοχίζουμε νὰ ἀκεπτόμεθα γιὰ κάποιον χάνε

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ο ΤΖΙΜΜΥ ΓΟΥΑΤ'ΝΤ

Ὁ μεγαλύτερος πυγμάχος ἑλαφροῦ βάρους τοῦ κόσμου.

Ὁ Τζίμμυ εἶνε ὁ διασημότερος πυγμάχος τοῦ κόσμου. Αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες εἰς τὴν ἀθλητικὴν στήλην συναγωνίζονται πῶς νὰ τοῦ πλέξῃ ἢ μίαν περισσότερον τῆς ἄλλης τὸ ἐγκώμιον. Εἶνε μικροκαμωμένος καὶ ἐλαφρὸς εἰς βάρος ὅσον ὥστε οὐδέποτε ἐπυγμάχισε μὲ ἀθλητὰς ἴσων βάρους— πάντοτε μὲ πολὺ βαρύτερους του. Ἐγεννήθη τὸν Μάιον τοῦ 1892 εἰς τὸ Τάμπερστάνον τῆς Οὐαλίας, κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1911 ἐν ἡλικίᾳ δηλαδὴ 19 μὲν ἔτιον εἶχε νικήσει εἰς πολυπληθεῖς μάχας. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1913 κατένικησε τὸν περίφημον πυγμάχον Κέντ. Λεθὼν εἰς ὁμοῦ συμβολὰς, ἔπειτα δὲ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους νικήσας μὲ τὸν ἔτιον τὸν ἐνίκησε πάλιν. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1913 ἐνίκησε τὸν Ντικ καὶ Τόμιν Λούις καὶ τὸν Τρόγγ Ντάντο. Κατὰ τὸ 1914 ἐπυγμάχισε μὲ καμμιά δεκαπενταρὶα περιωνύμους πυγμάχους καὶ τοὺς ἐνίκησε ὅλους.

ταὶ ἡ εὐτυχία μας.

Μόλις ἐτελείωσε τὰ ἔργα του αὐτὸς ἔβλεπε σὲ κλάματα.

— "Εὐδινδ, ἀκούστηκε μίαν ψιθυριστὴ φωνὴ παρέκει. "Εὐδινδ...

Ἐκεῖνος ἐστάθηκε ν' ἀκούσῃ.

— "Εὐδινδ ἐπανελάβε τῶσα ἡ ἴδια φωνὴ καὶ πρὸς δυνατότερον.

"Ἦσαν ἴσως ἐκεῖνη πού δοκίμασε.

— "Εἰ ἀπύρκτη" ἐκεῖνος ἐπίσης ψιθυριστὰ (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ῃ σελίδα)

— Ποιὸ εἶν' ἐκεῖνος τὸ ξανθὸ παιδί πού κάθεται ἐκεῖ πέρα, δίπλα ἀπὸ τὸν βιολιτζή καὶ μετὰ κατὰ τὴν ἑστὴν; ἐρώτησεν ὁ Γιάννης.

"Ἡ Μαρίτ ἐγέλασε καὶ ἀπήντησεν

— Εἶνε ὁ γιὸς τοῦ ξυλοκόπου ἐδῶ πάρα κάτω.

Φυσικά ὁ "Εὐδινδ" ἤξερε πολὺ καλὰ τὸ ἦξερε πάντοτε ὅτι δὲν ἦταν εἰμὴ γιὸς ἐνὸς ξυλοκόπου ἀλλ' οὐδέποτε τὸ ἠσθάνθη βαρύτερα ἀπὸ τώρα. Τοῦ φάνηκε ὅτι μεμιάς ἔγινε χαμηλότερος ἀπὸ ὅλους μέσα ἐκεῖ. Καὶ γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν καρδιά του ἄρχισε τώρα νὰ σκέπτεται ὅλες τῆς πλέον εὐτυχισμένες στιγμὰς του ἢ καὶ μόνον λόγια εὐχάριστα πού εἶχεν ἀκούσει. Ἐπειτα ἀκεπτόμενος τὴ μάχην του καὶ τὸν πατέρα του πού ἐκάθονταν μόνον εἰς τὸ σπίτι των μετὰ τὴν ἔξω, ὅτι τὸ παιδί τοὺς ἐδιεσκέδαζε καλὰ δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ὅλοι γὰρ τοῦ ἐγελούσαν καὶ ἀστεϊάζονταν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπειτα ἄρχισαν ξαφνικὰ ὅλα νὰ σκοτεινιάζουν καὶ ἐθυμώθηκε τώρα τὸ σχολεῖν καὶ τοὺς συμμαθητὰς του, τὸ δάσκαλον πού τὸν ἐχάιδεον σὴν πλάτῃ τὸν πατέρα πού τοῦ ἐχάρουν ἕνα καινούργιον βιβλίον εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο πολὺ ἔξυπνον παιδί...

— Κάθως ἦν, "Εὐδινδ, ἐνόμισε πῶς ἄκουσε νὰ τοῦ λέγῃ ἡ φωνὴ τοῦ δασκάλου του καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ξανάγινε τώρα παιδάκι καὶ ἐκάθονταν στὰ γόνατά του.

— Γιὰ τὸ Θεὸ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀνησυχήσῃ, ἐξηκολοίθη νὰ ἀκούῃ τὴ φωνὴν τοῦ δασκάλου του. Ἐπὶ τέλους ὅλοι εἶνε καλοὶ ἴσως νὰ φαίνονται ὅτι δὲν εἶνε. Κι' ὁ μὲν πρόκειται νὰ σταθοῦν ἐξυπνοί, "Εὐδινδ, ὅπως καὶ ὁ Γιάννης Χάλτεν. Ὁ ἀποκτήσωμεν κάποτε καὶ ἡμεῖς καλὰ ρούχα καὶ θὰ χορεύωμε μὲ τὴ Μαρίτ μέσα σ' ἕνα λαμπρὸ δωμάτιον ἀνάμεσα σὲ πολλὸν κόσμον καὶ σὲ χαρὰς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην θὰ εἶν' ἕνα νυφικὸ ζευγάρι μὲν στὰ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ χαμογελάω χαίμενος ἀνάμεσα εἰς τοὺς παλτάδες... καὶ ἡ μάχην θὰ περιμένῃ σπίτι... Ὁ ἀποκτήσωμεν ἕνα μεγάλο κτήμα, εἴκοσι γελᾶδες, τρία ἄλογα καὶ ἄκον ἐδῶ, τὴ Μαρίτ γεμάτη χαρὰς καὶ καλὴ τὴν ὅπως ὅταν ἦταν σχολεῖν.

Ὁ χορὸς ἐτελείωσε καὶ ὁ "Εὐδινδ" εἶδε τὴ Μαρίτ μπροστά του καθισμένην πάνω σ' ἐνν. σοφὰ καὶ δίπλα της τὸ Γιάννη μετὰ τὸ πρότωπον του πολὺ σιμὰ σὺν δικῇ της, καὶ πάλιν τώρα ἐνοίωσε τὸν ἴδιον πόνο σὴν καρδιά καὶ ἐφαίενταν πῶς ἔλεγε σὺν ἑαυτοῦ του.

— Ἐπὶ τέλους εἶν' ἀλήθεια ὅτι πάσχω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσηκώθηκε ἡ Μαρίτ καὶ τὸν ἐπλησίασε. Ἐγύρε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε.

— Δὲν πρέπει νὰ κάθῃς αὐτοῦ καὶ νὰ με κατὰ τὴν μὲ αὐτὸν τὸν τόπον. Ἀντὴν εἶδες πῶς τὸ παρετήρησαν ὅλοι; Πάρε μιὰ ντάμα καὶ χό

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΗΣ ΤΗΣ ΤΗΣ
ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΓΟΥΛΑ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Μία φορά κι έναν καιρό ήταν και δεν ήταν, ένα πολύ δημοφιλές βασίλοπουλο, που έλεγε ότι δεν θα παντρευόταν ποτέ, αν δεν έβρισκε την πλειό δυνατή κορούλα του Κόσμου.

Μία μέρα τον χειμώνα, εκεί που κυνηγούσε με το παιδί του προτοσίμβουλο του πατρός του, σκόπευε να εφτάγλωσση κίσα κι έφραγε το αίμα της κίσα στο χιόνι, κι έλαβε το χιόνι ένα χρώμα κόκκινο, που δεν μπορούσε να το κάνει καμιά βαφή του Κόσμου. Έκείνη την στιγμή περνούσε απ' εκεί ένας χαλόμενος, και βλέποντας το κοκκινό χιόνι έλεγε:

— Τέτοιο χρώμα μόνο τα μάγουλα της πανέμορφης κόρης του Βασιλιά της Ακρης της Γης έχουν σ' όλον τον Κόσμο.

Ακούοντας αυτά τα λόγια το Βασίλοπουλο αίσθησε στην καρδιά του μια μεγάλη επιθυμία να ιδεί αυτήν την πανέμορφη Βασιλοπούλα της Ακρης της Γης, που είχε τα πλείστα κόκκινα μάγουλα στον Κόσμο όλον, κι από τον μεγάλο του πόθο άρρώσθηκε βαρύν. Η Βασίλισσα ή μάνα του, βλέποντας το παιδί της τόσο άρρωστο, έγραψε τους γιατρούς όλου του Βασιλείου, αλλά δεν βρέθηκε καμιά γιατριά, κι άρχισε να το κλαίει ζωντανό.

Τότε το άρρωστο Βασίλοπουλο της είπε:

— Αν θέλεις, μάνα μου, να γινώσκω, να μου δώσεις ένα φρότωμα φλωριά και τρεις χαβαλλάρες για να κάνω ένα μακρινό ταξίδι, όπου θα γινώσκω βότσα από δυο-τρία χρόνια.

Ακούοντας αυτά τα λόγια η Βασίλισσα πήγε στο Βασίλειό της και του είπε: το και το ζητάει ο μοχαρογιός μας για να γινώ καλά. Ο Βασίλης άκουοντας αυτά τα λόγια από το στόμα της Βασίλισσας, διάταξε και του έδωκεν ένα φρότωμα φλωριά και τρεις χαβαλλάρες κι έτσι ξεκίνησε το Βασίλοπουλο για την Ξενιτειά, έχοντας σύντροφό του τον γιού του προτοσίμβουλο του πατρός του.

Ξεκινώντας πάλι-πάλι κατά ήλιου κι' όλο κατά ήλιου. Τρεις μήνες έκαναν οδοιπόρο να φτάσουν στο Βασίλειο της Ακρης της Γης, εκεί που βγαίνει ο ήλιος. Ρωτούν για την πανέμορφη Βασιλοπούλα, ποιος το πλείστον κόκκινα μάγουλα στον Κόσμο και μαθαίνουν ότι την είχε ο γοργός της σ' ένα ξεχωριστό παλάτι, με σαράντα πενήντα κορασίδες κι' μια καλόγρια, που τες φύλαγε όλες κι' έβγαζε με μύον κάθε Κυριακή με την Καλόγρια και με τίσσρα κορίτσια και πήγαινε στην εκκλησιά, όπου είχαν διαμνην η μάνα της και της άναβε μια άσπρη λαμπάδα.

Την Κυριακή το Βασίλοπουλο με τον φίλο του πήγαν και στάθηκαν στη θύρα του νεκροταφείου και περιμέναν ναρθή η Βασιλοπούλα να την ιδούν. Νά σου ήρθε κι' η Βασιλοπούλα με την άσπρη λαμπάδα στο χέρι. Το Βασίλοπουλο τήχασε από την ομορφιά της κι' είπε στον φίλο του:

— "Αν δεν την πάρω αυτήν την Βασιλοπούλα, θάρω την ενοχλήση Κυριακή να σκοτωθώ, μπορώ στα της. Βρες τρόπο να την πάρω, γιατί άλλωστε μ' έχασες."

— Ηρώσες (του είπε ο φίλος του) και θα σου δω εγώ τον τρόπο.

Τι κάνει ο φίλος του; Ντυνέται κοριτσίστικα φορέματα και μπαίνει στην Καλόγρια, που φύλαγε την Βασιλοπούλα με τες σαράντα φιλινάδες και την παρακαλεί να την πάρει κι' αυτή στο παλάτι μαζί με τες φιλινάδες της Βασιλοπούλας. Αρνείται η Καλόγρια, αλλά τής βάνει εκατό φλωριά στο χέρι και φεύγει.

Ξανάρχεται την άλλη μέρα, την ματαξαναπαρά και λέει, αλλά αυτή και ματαπάλε άγύριστη. Ματα ξανάρχεται στο χέρι της άλλα εκατό φλωριά και της λέει για δεύτερη φορά:

— Χίλια φλωριά έχω άκομα... Αν με δεχτείς, χόρισμά σου.

Η Καλόγρια είχε πάρει ως τότε τριακόσια φλωριά, ακούοντας ότι μπορούσε να πάρει άλλα χίλια, σκεφτήθηκε, σκέφτηκε και στο τέλος έκανε πρὸς τα φλωριά κι' άποφάσισε να τα πάρει, και να τον δώσει στο παλάτι.

— Σέρε (του είπε) να μου φέρεις τα φλωριά για να σε δεχτώ.

Μία και δύο το παιδί πήγε στο Βασίλοπουλο. Τού είπε χαριτιά και φιλοφρόνησε όλα και παίρνοντας από το δισάκι χίλια φλωριά, τράβηξε για το παλάτι της Βασιλοπούλας. Ήρθε την Καλόγρια, τής έδωσε τα χίλια φλωριά κι' έγινε δεχτός μέσα, και πήγε στην συντροφιά των σαράντα κοριτσιών, που συντροφούν την Βασιλοπούλα.

Η Βασιλοπούλα εφάρσθησε πολύ από την καλοσύνη συντροφίσσας κι' έπειδή είχε την συνείδηση να παίρνει στο κορβό της κάθε θράνη ένα από τα σαράντα κορίτσια με την άραδα, προσκάλεσε το πρώτο θράνη την κανούρνη τάχα συντρόφισσα για να κοιμηθί μαζί της, στον ύπνο μιας της φανερώνθηκε ότι δεν ήταν κορίτσι, αλλά άνδρας. Τον ρώτησε τι γύρευε εκεί μέσα, ποιος είναι ο σκοπός του που μπήκε στο παλάτι, κι' αυτός της τ' είπε όλα με την άραδα ότι ήθελε από μια κορούλα κι' ένα βασίλοπουλο που ήταν τρελλό από την αγάπη, που της είχε τα κόκκινα της μάγουλα, ότι μπήκε μέσα κι' με τα φλωριά, που έδωσε στην Καλόγρια, μόνο και μόνον για να συνεννοηθί με αυτή, και ότι, αν δεν έβρισκε να πάρει το Βασίλοπουλο του, θα πέθανε το κομμένο από την πολλή του την αγάπη. "Αμα ήκουσε αυτά η Βασιλοπούλα, του είπε:

— Αντιοῖμα πολὺ, που δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὸ Βασίλοπουλό σου, γιατί μ' ἔχει ἀρραβωνιασμένη ὁ πατέρας μου σ' ἕνα ἄλλο Βασίλοπουλο, ποὺ θάρῃ νὰ μὲ πάρῃ σὲ λίγες βδομάδες.

— Ἀλλά, Βασιλοπούλα μου (τῆς λέει αὐτὸς) ποὺ θ' ἀδικήσῃς ν' ἀφήσῃς τὸ δικό μου τὸ Βασίλοπουλο, ποὺ ἦρθε γιὰ τὴν ἀγάπη σου ἀπὸ τόσον μακρινὸν τόπον, ἀφίνο ποὺ δὲν τὸ περνάει καλένας καὶ στήν ὁμορφιά.

— Εἶνε πολλὸ ὁμορφὸ ;

— Σοὺ εἶπα δὲν τὸ περνάει καλένας.

— Ὡμορφότερο ἀπὸ σένα.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε μπροστὰ τοῦ.

— Τότε νὰ τὸ ἴδῃς κι' ἐγὼ μὴ φορᾶς κι' ὕστερα ἀποφασίζω.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ παιδί πήρε ἄδεια ἀπὸ τὴν Καλόγρια καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ παλάτι, ἦρθε τὸ Βασίλοπουλο καὶ τὸν εἶπε τὰ πάντα ὅλο. "Ὑστερα ἔμειναν σύμφωνοι ν' ἀναμνηθῇ τὸ Βασίλοπουλο μετὰ τὴν Βασιλοπούλα στὸ νεκροταφεῖο αὐτῆς τὴν Κυριακὴ κατὰ τὸ συνηθισμένον ν' ἀράγῃ τὸ κηρὶ στὸν τάφο τῆς μάννας της. "Ἔτσι γύρισε πίσω τὸ παιδί στὸ Παλάτι τῆς Βασιλοπούλας καὶ τῆς εἶπε ὅτι θὰ τὴν περιμένει τὸ Βασίλοπουλο τὴν Κυριακὴ στὸ νεκροταφεῖο.

Ἡ Βασιλοπούλα δὲν ξεχωρίζονταν καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί, τὸν φίλο τοῦ Βασίλοπουλου, καὶ κατὰ θεὸν τὸ παῖδα στὸν νεκροταφεῖο καὶ τὸν νεκροταφεῖο.

Τὴν Κυριακὴ πρῶτὴ ἦν Βασιλοπούλα τὸ Παιδί καὶ τρία ἄλλα κορίτσια τοῦ παλατιοῦ της καὶ τὴν Καλόγρια καὶ πήγε στὸ νεκροταφεῖο. Εἶδε τὸ Βασίλοπουλο, ποὺ ἀκούμπουσε στὸν τάφο, θλιμμένο καὶ περὶλυτο, καὶ τόσο τῆς ἄρεσε, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Τότε εἶπε στὸ Παιδί ὅτι

τῆς ἄρεσε πολὺ τὸ Βασίλοπουλο καὶ ὅτι θὰ τὸ πάρῃ χωρὶς ἄλλο, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς αὐτό.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ καὶ χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ καμίας, ἦρθε ὁ Ἀρραβωνιαστὴς τῆς Βασιλοπούλας μετὰ μεγάλο φουστὸ νὰ τὴν πάρῃ. Τὸ μυστὸ τοῦ φουστὸ πέφτει στὸ βασίλειο παλάτι μετὰ τὸν Ἀρραβωνιαστὴν, καὶ τ' ἄλλο τὸ μυστὸ ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι, ποὺ βρίσκονταν ἡ Βασιλοπούλα.

Ὅταν ἔμεινε ἡ Βασιλοπούλα ὅτι ἦρθε ὁ Ἀρραβωνιαστὴς τῆς νὰ τὴν πάρῃ, ἔπεσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπη της, βλέποντας τῆς ὅμως τὸ Παιδί ἔτσι ἀπελπισμένη, τῆς εἶπε:

— Μὴν φοβάσαι, Βασιλοπούλα μου κι' ἐγὼ θὰ σε κάνω νὰ πάρῃς ἐκεῖνον, ποὺ ἀγαπᾷς.

— Πῶς νὰ τὸ κατάρθῃς αὐτὸ, ἀπὸ τὸ παλάτι μου ἔγινε περιτριφυμένο ἀπὸ τὸ φουστὸ τοῦ Ἀρραβωνιαστῆς μου;

Τοῖ ἀπολογηθῆκε ἡ Βασιλοπούλα.

— Ἐγώ σου εἶπ' (τῆς εἶπε τὸ Παιδί). Μόνον νὰ κάνῃς ἕνα πράγμα....

— Ὅ,τι θέλῃς.

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σὲ πάρῃ ὁ Ἀρραβωνιαστὴς σου καὶ θὰ βγῇτε ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία γιὰ νὰ φῆτε, ὅταν περάσετε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο νὰ ζῇ τῆς νὰ μῆνῃ μέσα ν' ἀγάψῃς ἕνα κηρὶ στὸν τάφο τῆς μάννας σου, γιὰ νὰ τῆς γυρῇ τάχα τὴν εὐχὴ της. Ὅταν κάνῃς αὐτὸ, ὅλα τελειώνουν.

— Θὰ τὸ κάνω χωρὶς ἄλλο.

— Ἐ, τότε θὰ πάρῃς ἐκεῖνον, ποὺ ἀγαπᾷς. Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ πῆγε νὰ βῇ τὸ βασίλοπουλο του, ποὺ βρίσκονταν σὲ κακὴ κατὰστασι, ἀφώρτας εἶχε μάθει ὅτι ἦλθε ὁ Ἀρραβωνιαστὴς τῆς ἀγαπημένης τοῦ Βασιλοπούλας νὰ τὴν πάρῃ.

Μὴ χολιάζῃς, Βασίλοπουλό μου (τοῦ εἶπε, ἅμα τὸν εἶδε) καὶ γλήγορα δάχτυλ στὴν ἀγκαλιά σου τὴν ἀγαπημένην σου τὴν Βασιλοπούλα, ποὺ ἔχει τὸ κοκκινότερο μάγουλο στὸν Κόσμο.

— Πῶς ;

Τοῦ εἶπε τὸ Βασίλοπουλο:

— Ἐγώ σου καὶ θὰ μάθῃς πῶς.

Τοῦ ἀπολογηθῆκε ὁ φίλος του.

Τὴν Κυριακὴν ποὺ θὰ γίνονταν ὁ γάμος, πρῶτὴ πρῶτὸ Παιδί πήρε τὸ ἐρχόμενο Βασίλοπουλο καὶ πήγαν μαζί καὶ μπήκαν στὸ νεκροταφεῖο καὶ περὶ μὲν ἔκει κοιμήθη. Κοιτὰ τὸ γέμισμα περνοῦσε ἀπ' ἔξω ὁ βασιλικὸς γάμος. Νά σου, λοιπόν, καὶ μπαίνει ἐκεῖ μέσα ἡ Βασιλοπούλα μοναχὴ της, ἀποκλεισμένη μετὰ τὸ κηρὶ στὸ χέρι, ὅπως εἶπαν ἡ συμφωνία.

Ὁ φίλος τῆς λέει:

— Γρήγορα, Βασίλοπουλό μου ν' ἀλλάξωμε τὰ φορεμάτ' μας. Ἐοὺ νὰ δῶλῃς τὰ δικά μου κι' ἐγὼ τὰ δικά σου, κι' ὕστερα ἐσὺ νὰ μείνῃς ἐδῶ, μετὰ τὸ Βασίλοπουλο, κι' ἐγὼ νὰ γῶ ἔξω μπουλωμένος, σὺ νύφη.

Στὴν στιγμὴν ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τῶν φορεμάτων. Τὸ Παιδί ντύθηκε τὰ νυφίτικα, καὶ βγήκε ἔξω κι' ἡ Βασιλοπούλα τ' ἀντίρριξε κι' ἔμεινε μετὰ τὸ Βασίλοπουλο κι' ἐγὼ τὸ Παιδί ξεκινούσε, σὺ νύφη πὲρ τὸ ξένο τὸ Βασίλοπουλο, ἡ Βασιλοπούλα ξεκινῶσε μετὰ τ' ἀγαπημένο της τὸ Βασίλοπουλο γιὰ τὸ μακρινὸν τὸν Βασίλειο.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἀρραβωνιαστὴς τῆς Βασιλοπούλας στὰ παλάτια του μετὰ τὴν νύφη, εὐχάρησε τὸν πατέρα της κι' ἡ μάνα του κι' ἡ ἀδελφὴ του νὰ τοὺς δεχτοῦν χαρούμενοι, γιατί ἔκριναν μὴ τέτοια νύφη, ποῦρε τὰ πλείστα κόκκινα μάγουλα στὸν Κόσμο.

Καὶ σ' ἐκείνον τὸν τόπον, καθὼς καὶ στὸν δικόν μας εἶχαν τὸ συνηθισμὸ νὰ κοιμᾶται ἡ νύφη πρῶτα μετὰ τὴν νεμρὰ τῆς πρώτης μέρας τοῦ γάμου, ὅτε ὅρα μετὰ τῆς ἀνταρραβῆς της καὶ ὕστερα μετὰ τὴν νύφη.

Τὴν πρῶτὴ, λοιπόν, βραδεῖα κοιμήθηκε μετὰ τὴν νεμρὰ ἡ νυμφίονή της, καὶ τὴν δευτέρῃ μετὰ τὴν ἀνταρραβῆ. Ἡ νεμρὰ, ὅς γοῦν, κοιμήθηκε γρήγορα καὶ δὲν κατάλαβε τίποτε, ἀλλ' ἡ ἀντρα δέξθη τὸ κατάλαβε μετὰ τὴν εὐχὴ νύφης κοιμώταν. Ρώτησε πῶς, ὄντας ἀντρας, εἶπαν χαμωμένος νύφη, κι' ἔμεινε ὅλη τὴν ἀλλήθεια, ἀλλὰ τῆς ἔβαλαν

τέτοια μάρα στὴν καρδιά της τὰ κάλλη του, ὥστε τὸν ἀγάπησε μετὰ τὴν καρδιά, κι' ἀποφάσισαν νὰ γένουν ἀντράγγιον, φεύγοντας ἀμέσως ἀπὸ τὸ παλάτι. Δὲν εἶπαν ὅμως εἰκόλο νὰ φύγουν, γιατί τὸ παλάτι εἶταν κλεισμένο καὶ δὲν ἄνοιγε παρά μόνον μετὰ διαταγὴ τοῦ Βασιλέως, ποὺ θὰ θεοαῖνονταν μετὰ τὸ δαχτυλίδι του. Τὶ κάνει ἡ παμπόνη ἡ Βασιλοπούλα ; Πηγαίνει στὸν Βασιλέα καὶ τοῦ λέει:

— Πατέρα μου Βασιλέα. Ἡ νύφη μας εἶνε λίαν ἀδύνατη καὶ θέλει νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι νὰ περπατήσῃ λίγη ὥρα καθάριστα κι' ἐμένα γιὰ νὰ τῆς φύγῃ τὸ κακὸ. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ χολιάσῃς τὴν καρδιά της πολυαγαπημένης μας νύφης καὶ νὰ μὴ δώσεις τὸ δαχτυλίδι νὰ τὸ δέξῃς ἐνῶ ὅλα καὶ νὰ μὴ ἀκολουθήσουν καὶ δέκα καὶ δεκάδες, γιατί φοβόμαστε μωγάδες μας.

Ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε τὸ δαχτυλίδι κι' ἔγειναν ὅλα ὅσα τὰ ἤθελε ἡ Βασιλοπούλα ἡ κόρη του.

Ὅταν βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι ἡ Βασιλοπούλα καὶ ἡ νύφη ἔκριναν τάχα πῶς κάνουν καμὴ ποὶς γύρες κι' ὕστερα τράβηξαν τὸν δρόμο.

Ἐπείσαν ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκτὰ κατὰ. Ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ κι' ἔπιναν καλὰ, καλοκοιμήθηκαν λίγο καὶ ἔστησαν κι' ἐγὼ

ἔφτασε ἀπὸ πίσω κι' οἱ δέκα καθάριστες, χωρὶς νὰ ξέρουν τί γίνονταν. Πήγαν, πήγαν, πῆγαν, ὥσπου ἔφτασε. Ἐφύγαν σὺν ἀστρατῇ καὶ ὁ κοινωγὴς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλλῶν σπρόγονταν σίνεργο. Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ κομμάτι σ' ἕνα σὺλλογον μέρους. Ἐκεῖ κατέβηκεν ἀπὸ τὸν ὄρειον, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ κοιμηθῇ λίγο. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ ὀρεκ

ΜΑΞ ΠΙΤΕΜΠΕΡΓΕΚ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είπε καθ' όλα ζήτορας γὰ τὸ δεχθῆ.
— Νὰ σοὺ πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ μοῦ φαίνεται μὰ λογικὴ πρότασις, ἀπεκρίθη ὁ Μπάτσερ.
— Ὁ Κλάρ ὅμως λύνει τὴν σιωπὴν γιὰ πρώτη φορὰ, λέγει τονίζον τὴν ἀγωνίαν του.
— Ὅχι. Δὲν εἶπε καθόλου δίκαιο νὰ τὸν δεῖ-
— ρουμε καὶ ἐπειτα νὰ τὸν ἀφήσουμε γὰ παλαίσθ. Ἀς
δεχθῇ ὁ Σῶτςεν μὴ παρηγορηθῇ δέκα συμβόλων —
— εἴσαι εἰς καλλιτέρας.
— Ὁ Σῶτςεν ἐγγέλαισε μὲ σαρκασμὸν — ἕνα δ-
— διασπόμενον γέλιο.
— Εἶμαι σύμφωνος, λέγει.

Ἡ πυγμαχία ἔλαβε χώραν τὴν ἐπομένην τὸ ἐ-
— σπέρας εἰς τὸ προαύλιον ἀνθρ. 1 εἰς τὸ αὐτὸ
μέρος δηλαδὴ ὅπου ὁ Μάισον πέρνει εἶχε παίξει
τὸ ἀσχημον παγνίδιον εἰς τὸν Τόντ. Πλὴν τὸν μαρ-
— τῶνον καὶ τὸν βοηθὸν πολὺ ὀλίγοι παρίστατο, μὰ
φορὰ πῶς ὁ Μπάτσερ εἶχεν ἀπόφασι νὰ κρατήσῃ
τὴν ὑπόθεσιν ὅσον τὸ δυνατόν μυστικῶς καὶ νὰ μὴ
— διαταράξῃ καθόλου τὴν ἡσυχίαν τῆς σχολῆς.

Ὁ Τόντ εἶχεν ὡς μαρτυρῶν τὸν Μπάτσερ καὶ
τὸν Τόμιν Πάτσερ.

Ὅταν ὁ Σῶτςεν κατέβηκεν εἰς τὸ πεδῖον τοῦ
— ἀγῶνος εἶχε δέσει ἐπὶ τῆς τῆς ἀριστερῆς τοῦ χε-
πίου. Μόλις ὁ Τόντ εἶδ' αὐτὸ ἔκαμε γεῖμα εἰς
τὸν Μπάτσερ, ἀφῆκε τὸ ἔνα του γόνατι καὶ τὸν
— παρεκλίμασε νὰ τοῦ δέσῃ καὶ αὐτοῦ τὸ ἀριστερὸ
του χεῖρ πῶς. Ὁ Τόντ δὲν ἔδεχετο καμμίαν ὑπο-
— χύρῃσιν ἢ συγκατάθεσιν ἐκ μέρους τοῦ Σῶτςεν.

Δὲν ὑπάρχει λόγος γὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰς
— λεπτομερεῖας τῆς μονομαχίας. Τὸ ἀποτέλεσμα φι-
σικά ἦτο νησιόστον ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ Τόντ
— κατέφερε γὰ βαστάξῃ ἐπὶ τὰς συμβολὰς, θαυμά-
— λωσιμὸς καὶ τοικίλλων κατὰ τὰς τελευταίας.
Στὴν τελευταίαν ἔφαγε μὴ δυνατὴν σὺν μέτωπον πῶς
τὸν ἔφριξε χάμω ἀναισθητόν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν
— στιγμὴν τῆς νίκης τοῦ Σῶτςεν ἐγγνώρισεν ὅτι αὐ-
τὸς ἠττήθη. Οὐδεὶς ἔσπειρε νὰ τὸν συγχαρῇ —
— ἡ γενικὴ συμπέθεσι τῶν παιδιῶν ἦταν μὲ τὸ μέ-
ρος τοῦ Τόντ. Οὐδέμια ἱκανοποιήσις ἦτο δυνατόν
— γὰ ἐπαυθῆναι ἀπὸ ἕνα τέτοιον θρίαμβον, ἥτοις
δὲ νὰ ἀναγνωρίζῃ ἐκεῖνο τὸ ὅπου μὴ, τοῦδε οὐ
δέποτε εἶχεν ἐπαυθῆναι εἰς τὸν ἑαυτὸν του γὰ
— παραδεχθῆ.

Καὶ τοῦτο ἦτο ὅτι τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ γὰ κοροῦ
— δέσῃ, νὰ ταπεινώσῃ, γὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν
του ἕνα παιδί σὺν τὸν Τόντ μὲ ἰσχυρὰ φυσικὰς
— ἱκανότητας καὶ ἀκόμα ἰσχυρότεραν δύναμιν θελή-
σεως πῶς περιεφρόνῃ τύπους καὶ συνήθως — ἦτο
ἐπιχειρήσις καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν. Κατάλα-
— θε ὅτι ἕνα παιδί σὺν τὸν Τόντ, θὰ μπορούσε νὰ
ἀδελφωθῇ, ἀλλ' οὐ γὰρ σὺνδῃ.

Κατάλαβε ὅτι τὸ καλοκάγαθο ἦτο τοῦ, τὸ ἰδι-
— κό του, ἦταν ἕνα θεῖον πῶς εἰς στιγμὰς ἀπορρο-
— πῆς τὸν ἔλανε καὶ πῶς τὸν ἔφερε σὺν τῇ
— θέσῃ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ μὴν διέξοδος, ἡ μὴν ἐν-
— τῆμος διέξοδος, ἦταν γὰ τραβήξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ
κατὰ τὴν ἐπιτήρησιν συγγνώμην.

Τὸ ἐξωτερικὸν εἰς τὸν Τόντ καὶ τοῦ Σῶτςεν
— ἀπεδείκνυε μάλιστα τὴν ἔλαβε χώραν μεταξὺ τῶν
καὶ εἰς τὸν κοινὸν παρηγορητὴν, πολὺ δὲ πε-
— ρισσώτερον φυσικὰ εἰς τὸν κ. Λανκαστερ. Ὁ διευ-
— θυντὴς ὅμως τοῦ σχολείου δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὸν
Τόντ πλὴν τῆς ἐξῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἔ-
— καμε τὴν ἐπομένην κατὰ τὸ πρόγραμμα.

— Φαίνεται πῶς εἶσαι ἀπὸ παγνίδος καὶ πάλιν.
Πήγαμε πᾶσι εἰς τὸν κοιτῶνά σου καὶ γ' ἀνα-

παυθῆς καθ' ὅλη τὴν ἡμέραν. Νὰ μὴ πᾶς σὺν
— μᾶθμῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΤΟΝΤ ΚΑΙ ΤΟ ΕΤΕΡΟΝ ΦΥΛΟΝ

Τὸ κοινωνικὸν μέρος τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπα-
— δεύσεως τοῦ Τόντ εἰς τὸ Χουάιτρον ἦτο ὅτι περὶ
— ὅσοντος πάντων τὸν ἐδυσκόλευε. Εἶχα παρρησιᾶ
εἰς δύο γέφυρας τῆς Κας Λανκαστερ, εἰς τὰ ὁ-
— ποῖα ἦσαν ἀρκετοὶ προσκεκλημένοι καὶ τὰ κατὰ-
— φερα ὅσο δὲν μπορούσε χειρότερα. Εἶχεν ἀληθινὰ
— βορῆ εἰς τόσο δύσκολον θέσιν εἰς τὴν στυγερὰν
— ὥστε ἀκόμα καὶ τὴν αὐτὴν τὴν οὐσίαν καὶ
ἐγγίνονταν κατακόρυφον μὲ τὴν θυμωμένην.

Ἐπὶ παραδείγματι, στὴν μὴ περὶ τῆς εἰσε-
— καθῆσθαι διὰ εἰς διακεκομμένον πρόσωπον — μὰ
— γνωστότατη μυθιστοριογράφος ἀπὸ τῆς Λονδίνου,
— πῶς ἐπιδεικνύεται τότε τῆς Σχολῆς. Ἡ Κας Χέλερ,
Κάρελλ ἦτο μὴ εὐταφής, καλοφραγμένη, χαρι-
— τωμένη κυρία ἡλικίας εἰκοσι ἐπτὰ ἐτῶν — κατὰ
— τριετήριον καὶ ἀπόστον γιὰ τὸ μαλὸ τοῦ Τόντ. Κάθε
— φορὰ πῶς τοῦ ἀπῆλθον τὸν λόγον ἐταράχθη, ἐφο-
— ὄντων δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μὴ ἀναποδο-
— γνῶσις τίποτα πᾶσι εἰς τὸ τραπέζι στὴν παραγῆ
του.

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ μυθιστοριογράφος μόνον ἔνα
— δυὸ λέξεις ἀντήλλαξε μὲ τὸν ἥρωά της, σπαρ-
— φῆσαι ἔπειτα καὶ ἀρχίσασα συνομιλίαν σοβαρῶν
— μὲ μεγάλους συνδυασμούς. Ἀπὸ ἔκαμε τὸν Τόντ
— ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ μεταχειρίζεται τὸ
— ἀπορροῦν του καὶ τὸ μαχαίρι του ὅπως ἔπρεπε. Ἀπὸ
— ἡ Κας Κάρελλ ἐξήγησε τὰ θέματα συνομιλίας ἐ-
— θυμῆσθαι ὅτι εἶχε διὰ τὰς καίτοι νεοὺς μαθη-
— τὴν, καὶ ἐστράφη ἑαυτῇ καὶ τοῦ ἀπέτεινε τὸν
— λόγον. Μὴ γνωρίζουσα ὅμως φαίνεται καὶ καλὰ
— τὰς σκέψεις καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς δεκαεξαετοῦ
— παιδιοῦ, ἔκρινε διὰ τὴν ἀναλῶν τὸ ἐπικίνδυνον ὅπως
— τοῦ ἀνθρώπου, πῶς ἀπευθύνει ἀσχημότητα καὶ τοῦ
— λέγει.

— Σ' ἀρέσουν τὰ βιβλία ;
Τὸ πηρεῖν ἔπειτα ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Τόντ πᾶσι
— εἰς τὸ αἰετο πᾶσι. Εὐτυχῶς καλεῖται δὲν ἐπαρῶς
— στὴν παραγῆ του, ἐπειδὴ ὁ ἥχος ἐπὶ τὴν τὸν
— θόρυβον καὶ τῆς φωνῆς τῶν συνομιλιῶν, καὶ μ' αὐ-
— τὰ ἐν τούτοις ὁ Τόντ ἐκινῶν περὶ σπῆναι
— ἐπειδὴ ἦταν βέβαιος δὲ ὅταν τὸν προσκεκλημένον
— τὰ μᾶτια ἦσαν καρφωμένα πᾶσι του.

— Μάλιστα — δηλαδὴ — φυσικὰ θέλω γὰ πῶ
— ἑξατάτα, ἐτραύλισε.
— Τὶ εἶδους βιβλία σοὶ ἀρέσουν περισσότερο ;
— ἐξηκολούθησεν ἡ Κας Κάρελλ.

— Ὡ. Βιβλία μὲ ταξείδια μὲ περιπετειάς, Ὅ,τι
— βιβλίον δὲν εἶνε σχολῶν.

— Μὲ Ἰνδοῦς, μὲ ληστές, ἔ ;

Τοῦ Τόντ τὸ πρόσωπον ξαγάρνη κόκκινον σὺν
— γτωμάτα. Μήπως ἐθάρρυνε ἡ κυρία πῶς εἶχε γὰ
— κάμῃ ἐπὶ τῶν μετὰ μὴ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
— ἑπορῶν νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀπάθειά του, ἀλ-
— λὰ πᾶς ὅλας τὰς προσπάθειάς ἡ γλώσσά του ἐ-
— σκόνταβε τρομερὰ.

— Νὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἀρεῖται ὁ Τζάι Λόντον, ὁ
— Κότλιν Χάιν — σὺν αὐτοῖς...

— Κότλιν Χάιν ; ἐπανελάβεν ἡ Κας Κάρελλ
— σηκώνοντάς τὰς διὰ τῆς γλώσσας γὰ περὶ τῆς
— θαρσύνῃ, ἔ ;

— Ἐσείς γὰρ γράφετε ; ἠρώτησεν ὁ Τόντ,
— προσπαθῶν νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν κούνησιν ἀπὸ τὸν
— ἑαυτοῦ του καὶ τὰς κλίσεις του. Ἐννόησε ὅτι ἡ
— ἐρώτησις του ἦτο κῆπος ἀπόστομος, ἀλλ' ἦτο πολὺ

ἀργά.

— Γράφω δι' ἄνδρας καὶ διὰ γυναῖκας, ἀπε-
— κρίθη ἡ Κας Κάρελλ μὲ κάποια ἐλάφρα ψυχρότητα
— στὴ φωνή της.

— Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ, ὅτι δὲν ἔχουμε φυσικὰ
— τὰ βιβλία σας εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Σχολῆς.
— Ὁ Τόντ τὰ θαλάσσιος χειρότερα προσπαθῶν
— νὰ σιάξῃ τὴν πρῶτην του γῆρα.

— Κα ἰγιατὶ «φουρτὰ» ;

— Δὲν θέλω νὰ πῶ «φουρτὰ». Ἦθελον γὰ πῶ
— ὅτι μὰ φορὰ πῶς τὰ βιβλία σας δὲν εἶνε εἰς τὴν
— βιβλιοθήκην τοῦ σχολείου..... Βλέπετε μπορούμε
— οἱ ἴδιοι γὰ ποῦμε τὴν γνώμην μας γιὰ τὰ βιβλία,
— πῶς θέλουμε νὰ διαβάσῃ, ἀλλ' ὁ Διευθυντὴς ἔχει
— τὸ δικαίωμα νὰ ἀκροῶνται μὰ ἀπόφασι τῶν μαθη-
— τῶν καὶ νὰ μὴ εἰσάγῃ τὰ βιβλία πῶς ἐκλεγόμεν ἡ-
— μεῖς, ἀλλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς θεωρεῖ κατάλ-
— ληλα.

— Θέλεις νὰ πῇς μ' ἄλλα λόγια, ὅτι τὰ ἰδικὰ
— μου βιβλία δὲν εἶναι κατὰλληλα ; τὸν διέκρινεν
— ἡ Κας Κάρελλ μὲ παγωμένη φωνή, χωρὶς νὰ περιμέ-
— νῃ ἄλλαν ἀπάντησιν ἢ μυθιστοριογράφος ἀπὸ τὸν
— συγχομένο Τόντ τοῦ γύρισε τῆς πλάτης μὲ ὄψος
— ἀπὸ τὸν ὅπου δὲν ἔλαβε κάποια περιφρόνησις καὶ
— νοῖς συνομιλία μὲ τὴν οἰκοδόμοισιν.

Ὁ Τόντ ἐνόησε, τὸν ἑαυτοῦ του σὰ σχολικῇ
— πῶς κατὰ κανεῖς σὺν δρόμῳ.

Ἄλλο μᾶθημα κοινωνικῆς ἀνατροφῆς ἐδόθη εἰς
— τὸν Τόντ κατὰ τὴν Πασχαλινὴν περιόδον, ὅτε ὁ
— κ. Λανκαστερ, τῇ ἐπιμονῇ παρακλίνει τῆς συζύ-
— γου του, διοργανώσαν ἕνα «μῆτρο» τέγγυς, τὸ ὅπου
— οὐν θὰ ἐπαιζέτο μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς σχολῆς
— ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπ' ἑτέρου τῶν μελῶν τῆς Λέσχης
— τῶν Κυριῶν τῆς πόλεως. Τὸ τοῦτο ἦτο νεο-
— τερισμὸς διὰ τὸ Χουάιτρον. Ἡ ἰδέα τῆς κυρίας
— Λανκαστερ ἦτο ὅτι θὰ ἀφελότο πολλὴ κοινωνικὴς
— τὰ παιδιὰ γὰ ἐκπονηθῶν καὶ τόσο καὶ μὲ κο-
— ρήσια, ὁ δὲ κ. Λανκαστερ φιλελεύθερος εἰς τὰ
— ζητήματα τῆς παιδαγωγικῆς συνεφώνησε.

Οἱ μαθηταὶ ἐθεώρησαν τὸ πρᾶγμα σὺν ἕνα
— μεγάλῳ ἀστέρι. Οὐτὲ λόγος νὰ γίνονταν πᾶς τὰ
— παιδιὰ δὲ νικητοῦσαν τὰ κορίτσια, ἐσυλλογίζοντο.

Ὅταν ἐφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ παγνιδίου ὁ Τόντ
— παρετήρησε μὲ ἐκπλήξιν του ὅτι ὅταν ἐφρόντισαν
— νὰ τοὺς συστήσουν εἰς τὰ κορίτσια μὲ τὰ ὀνόμα
— θῶναι. Ὁποσοῦν τὸν ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἔκαμε
— νὰ δευλιώσῃ. Εἶχε προημεθεῖ μερικὰς πᾶσας, καὶ
— πῆγε γὰ τῆς προσφέρει σ' ἕνα χορταλεμπούμεν
— νο σὰ σύμμα, τὸ ὅπου ὁνομάζετο μὲ Σὺντ
— Γουέμπερ.

— Σὰς διὰλέξα αὐτῆς τῆς πᾶστες, ἤρχισε ὁ
— Τόντ γάγοντας κάλως τὴν ἀπάθειά του.

— Ὅχι γὰρ μὲνα δέβαια, ἀπεκρίθη μὲ κάποια
— περιφρόνησις τὸ κορίτσι μὴ λογαριάζοντας τὴ νε-
— ρμότητα τοῦ δυστυχισμένου Τόντ.

— Ἄλλὰ εἶναι ἡ καλλιτέρας πῶς μπορεῖ νὰ βοη-
— θῇ κανεῖς σὺν Χουάιτρον.

— Πάρτε ἀπὸ 'δὸ, καλὲ. Προσγυμνάσμαι.

— Γυμνί ;

— Γὰ τὸ Κέντ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΩΣ ΤΑΧΤΙΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ὁ Πρόεδρος : Τὶ ἔκαμε λέει ; Πρόβλεπε τὸ
— δικαστήριον γὰ τὴν κρίσιν ἐπικινδύνῃ ἐπειδὴ ἔ-
— χεις ὁδηγητὴ ἐπὶ καμμίαν εἰσφορά φράξ ;
— Ὁ κυνηγετοῦντος : Καὶ δέβαια, κ. Πρό-
— εδρε. Πρόβλεπε γὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς τακτι-
— κὸν πελάτην.

ΑΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΦΡΕΔΟΥ Κ. Β. ΦΛΕΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὸ βράδυ ἀργὰ ὁ φίλος μου μ' ἐπῆρε νὰ μὲ
— φιλοξενήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον πῶς ἔμενε. Εἶχε προε-
— τοιμάσει ἕνα δειπνὸν ἀπὸ μαῦρον ψωμὶ, τυρὶ καὶ
— κρέμα. Μετὰ τὸ δειπνὸν ἔφαγε μερικὰ κομμάτια εἰς
— τὸ βιολί του γὰ νὰ μὲ διασκεδάσῃ καὶ κατὰ τὰ
— μεσάνυχτα ἀπεχωρίσθημεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπρόκειτο τὴν
— ἐπομένην τὸ πρῶν ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν Βιέννην
— ἀπεχωρίσθημεν — ὁ χωρισμὸς μας δὲ ἐκείνος
— μὲ συνεκίνησεν ὅσον ὀλίγο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν
— τῆς περιόδου μου.

Ταξιδεύοντας πρὸς τὴν Βουδαπέστην ἐγγνώρισα
— ἕνα Σέρβο ψαρά, ἕνα Οὐγγρὸν σιδηροδρόμου καὶ ἕ-
— να ἰδρυαλινόν. Ὅλοι τοὺς ὁμίλων καλὰ τὴν Ἀγ-
— γλιαν, διότι εἶχον ἴσῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅταν
— δὲ δὲν ὁμιλοῦσαν μαζὺ ἡμεῖς ὁμιλοῦντο εἰς τοὺς συμ-
— πατριώτας τῶν μέσων εἰς τὸ βαγόνι τῆς τρίτης θέ-
— σεως, διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐνῆς Ρουμὰ
— νος συνταξιδιώτης μου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέγα ἐνδι-
— αφέον εἰς τὰ ταξείδιά μου, μὲ προσεκάλεσε νὰ μὲ
— φιλοξενήσῃ εἰς ἐπιφανὴ περιουσίαν ἀπὸ τὰ Βαλκὰ-
— νια, ἡ ὁποία θὰ διαρκῶνεν ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας.
— Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ καταφύγωμεν εἰς
— διάφορα κτήματα χωρὶς νὰ πληρώσωμεν πεντάρα
— καὶ τὸ μόνο μας ἔξοδον θὰ ἦτο τὸ νοίκι τοῦ ἀλλοῦ.
— Ἡ προσκαλὴς αὕτη ἦτο πολὺ ἐλκυστικὴ, ἀλλ' ἡ οἰ-
— κονομικὴ μου κατάσταση δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ δε-
— χθῶ.

Ὁ πολὺτιμος Μπέρτεκερ μᾶς λέγει ὅτι μόνον
— ἄνθρωποι «τῶν κατωτέρων στρωμάτων» ταξιδεύ-
— ουν μὲ βαγόνια τρίτης θέσεως εἰς τὴν Εὐρώπην.
— Ἀν' ἐξαίρετον μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάμποσον και-
— ρὸν εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἄλλαξεν γνώμην. Ἡ τρίτη
— θέσις τῶν Γερμανικῶν σιδηροδρόμων εἶνε καλὴ γὰ
— κατὰ ἀνθρώπου, οἱ δὲ ταξιδιώται τοὺς ὁποῖους ἔ-
— γνῶρισα ἦσαν ὅλοι πολὺ πολιτισμένοι, ἐφάνηκεν δὲ
— ὅλοι ὅτι εἰδύοντο τοιαύτην μὴ φορὰ τὴν ἐβδο-
— μάδα. Ἡ τρίτη θέσις τῶν Αὐστριακῶν σιδηροδρό-
— μων φυσικὰ ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν καὶ τὰ βαγόνια εἶνε
— πάροδοι φορητὰ ἀπὸ τοῦ τελευταίου εἰδους ἂν
— ὁμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσωπεύουν τὸ μέγα πλῆθος
— τῶν ἀπείλων.

Ἀνακατεῖναι μέσα εἰς τὰ πλήθη εἰς τοὺς δρό-
— μους τῆς Βουδαπέστης, ὅπου ἐγγίει ἀπὸ τρεῖς ἡμέ-
— ρας, κατόπιν δὲ ἐπῆρα τὸ τραῖνον καὶ ἐταξείδευα
— πρὸς τὸ Παρίσι μέσα εἰς ἕνα βαγόνι δευτέρας θέ-
— σεως ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε τρίτη. Τὸ ταξεῖδι μου αὐτὸ
— διὰ μέσον τῶν Αὐστριακῶν καὶ Ἑλβετικῶν Ἀλπε-
— ῶν ἦτο θαυμάσιον, ἔγινε δὲ ἄνευ τινὸς ἀπεικταίου.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ τραῖνον, κατὰ τὰ μεσάνυχτα
— διέσχισα τὸ πλῆθος καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατόπιν εὐρε-
— θῆκα εἰς ἕνα ἔρημον δρόμον. Ἦθελον νὰ εἶδω ὅσο
— τὸ δυνατόν γρηγορότερα ἕνα ξενοδοχεῖον, δὲν ἐπῶ
— φθασα ὅμως γὰ προχωρήσω πολλὰ βήματα καὶ ἄρ-
— χισιν γὰ πέφτην ραγδαία βροχῇ. Θὰ ἐμοῦσκενα ἔαν
— δὲν ἐσπεύδα νὰ εἶδω καταφύγιον ἀμέσως. Τὴν σι-
— γὴν ἐκείνην ἔλας ἀνθρώπος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ
— σκοτάδι καὶ μ' ἐρώτησεν ἂν θέλω ξενοδοχεῖον. Ἡ
— ἀρχὴ μου ὅμως ἦτο νὰ μὴ καταφύγω εἰς μερίτας
— ξενοδοχείον, ἡγαγόντων ὅμως νὰ παραβῶ τὴν ἀρ-
— χὴν μου ταύτην ἔνεκεν τοῦ προχωρημένου τῆς ὁ-
— ρας, ἀλλὰ πρὸς τὸ πᾶν τῆς ραγδαίας βροχῆς.
— Ἐπῆρα τὸν ταξιδιωτικὸν μου σάκκον καὶ διηυθύνθη
— πάλιν πρὸς τὸν σταθμὸν, ἐγὼ ἐγὼ τὸν ἠκολούθουν
— ὀλίγα βήματα ἀπὸ πῶς. Ἐστράφημεν δεξιὰ καὶ ἀπο-
— λουθῆκαμε τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς, ἐγὼ ἡ
— βροχὴ ἔφευγε ραγδαίως.

Ἀμέσως ἔπειτα ὁ δὴνός μου διέσχισεν τὰς γραμ-
— μὰς καὶ ἐπρόχωρησε πρὸς ἕνα σκευὸν δρόμον.
— Ἀρχισαν τὰρα νὰ μὲ ἐγγίενται ὑπόνοιαι ὡς

πρὸς τὸ μέρος τὸ ὅπου μὲ ὀδηγοῦσεν ὁ Γάλλος
— ἐκείνος. Ἦξερα τόσον ἐλάχιστα Γαλλικὰ, ὥστε τὸ
— μόνον πῶς ἐκατάλαβα, ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε, ἦτο ὅτι μ'
— ἐπῆγα εἰς κάποιο ξενοδοχεῖον. Ἀπεφάσισα ὅμως
— γὰ τὸν ἀκολουθῶσα. Εἶχα ἀκούσει τόσο πολλὰ περὶ
— ἀθῶν ταξιδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ληστεύονται καὶ πολ-
— λὰς δολοφονοῦνται εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς
— Εὐρώπης ! Ἡ σκέψις αὕτη ἐστρεφονόμυσε μέσα εἰς
— τὸ μυαλὸν μου, δὲν μὲ ἠμείδων ὅμως ἀπὸ τοῦ νὰ
— λάβω τὴν ἀπόφασιν νὰ τραβήξω μπροστὰ γὰ νὰ
— στεγασθῶ ὅσο μπορούσα γρηγορότερα. Ἐξακολου-
— θήσαμε τὸ δρόμον μας, διὰ μέσου μᾶς σκοτεινῆς ὁ-
— δοῦ καὶ καθὼς ἐκατάλαβα εἶχαμε φθάσει εἰς τὸ
— ἐμπορικὸν μέρος τῆς πόλεως. Δὲν ἐφάνηκεν ψυχρὴ.
— Τέλος ἐστράφημεν ἕνα στενὸν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁ-
— ποῦ ἐφύσκειτο μὴ ἐμπορικοῦ σάκκου. Τὴν ἀνε-
— βήκαμε καὶ ἐπῆλθαμε σ' ἕνα δωμάτιον φτωχικὰ φω-
— τισμένο μ' ἕνα σκεπαστὸν, τὸ ὁποῖον ἦτο τοποθε-
— τημένο πᾶσι εἰς ἕνα ψυχρὸν γυμνασιόν. Πῶς ἀπὸ τὸ
— γυμνασιὸν αὐτὸ ἔκαθονταν ἕνας γενειοφόρος Γάλλος,
— ὁ ὁποῖος μᾶς ἐκτίναξε πῶς ἀπὸ τὰ ματωρὰ ἄλλα του
— καθὼς εἰσῆλθον. Ὁ δὴνός μου ἀντήλλαξε μερὰ
— κάς λέξεις μαζὺ του, κατόπιν δὲ ὀδηγήθη εἰς τὸ
— δωμάτιόν μου. Τὰ μόνον ἔκπληκα ἦσαν ἕνας νυκτῆρας
— καὶ ἕνα βαρὺ ξύλινον κρεβάτι. Ἀρχισαν πάλιν γὰ
— μοῦ ἐγγίενται ὑπόνοιαι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλειάν
— μου. Ἡ ἀρροσφαῖρα γύρω μου εἶχε κατὰ τὸ μυστη-
— ριῶδες καὶ θὰ μπορούσα νὰ περιμένω ὅτι δῆποτε.

Ἐβαλα τὸ αὐτὸ μου εἰς τὴν πόρτα μῆπως ἀκούσω
— τίποτε παράξενης φωνῆς, ἀλλὰ δὲν ἤκουσα τίποτε.
— Προτοῦ πᾶσι νὰ κοιμηθῶ ἔπρεπε νὰ λάβω δια-
— τὰς προφυλάξεις, εἶχα δὲ τὴν ἀπόφασιν, ὅτι ἔπαινε
— καὶ μέσα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μ' ἐλαφρύνῃ ἀπὸ τὰ
— χροῖματά μου, γὰ τοῦ ὅπου ἕνα καλὸ μᾶθημα μὲ
— τῆς γροθῆς μου. Ἐκείδωσα καλὰ τὴν πόρτα μ'
— ἕνα κλειδί, πῶς εἶχα στὴν τσέπην μου, κατόπιν δὲ ἐ-
— τραβήξα πᾶσι τὸ κρεβάτι καὶ ἐποθέτησα μεταξὺ
— τῶν ποδῶν τοῦ κρεβάτι καὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
— πῆρα οὕτω ὅχι μὴν τελῶς τὴν πόρτα. Τὸ δω-
— μάτιον ἦτο τόσο μικρὸν, ὥστε τὸ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΘΩΜΑ

Η ΣΟΥΗΔΙΑ

Κ. Α. Δ. (Ένταυθα). Η Σουηδία είχε 300,000 άνδρες υπό τα όπλα έτοιμους εις πᾶσαν στιγμήν νὰ υποστηρίξουν τὴν οὐδετερότητα τῆς πατρίδος των ἢ καταστήσουν σεβασὰ τὰ δίκαιά των.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΝΟΝΙΑ

Ὁ «Μέλλον Στρατιώτης» με ἐρωτᾷ πού καί πότε ἔπεσε ἡ πρώτη κανονία κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Γενικῶς δὲν ξέρω ἀκριβῶς, μὲν ὡς νῦν νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὴν πρώτην Ἀγγλικὴν κανονίαν τὴν ἔρριψε τὸ Ἀγγλικὸν πολεμικὸν «Ἀρμίων» δυθίσαν τὴν Γερμανικὴν τορπιλλοθήτιδα «Βασίλισσα Λουίζαν» τὴν 5ην Αὐγούστου 1914. Ἰσως στὴν ξηρὰ ἡ πρώτη κανονία ἐρείφη ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς κατὰ τὸν Σέρβον.

ΔΙΑ ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Κ. Χρήστον Παπαϊωάννου (Πάτρας). Οἱ ὠρολογιοποιοὶ λέγουν, ὅτι ἡ καλλυτέρα ὥρα νὰ κουρδίζετε τὸ ρολόγι σας εἶναι τὸ πρωῒ, ἐπειδὴ οὕτω τὸ σίξιμο τοῦ ἐλατηρίου τὸ προστατεύει ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, πού μποροῦν νάχουν μετὰ κινήσεις φάφοροι καὶ ἀλλαγαὶ θέσεις.

ΓΙΑΤΙ ;

Ὁ Κ. Ἀνάγνωστον Σφακιανῆς (Ἀθήναι). Μ' ἐρωτᾷ γιατί ἡ «Νέα Γενεὰ» διαβάζεται μονορούφι; Γιατί ; Αὐτὸ τὸ ξέρετε οἱ ἴδιοι καὶ μᾶς τὸ γράφετε ταχινά. Κά'ε ἐπιστολὴ, πού περιέχει μιὰ εἰλικρινῆ γνώμη διὰ τὸ περιοδικόν μας θὰ τὴν δημοσιεύοιμεν εὐχαρίστως πάντοτε.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

«Γυμνασιόπαιδα». (Ένταυθα). Καὶ ἡμῶς δὲν εἶναι οἱ Καναδοὶ στρατιῶται οἱ περισσότερον πᾶν των μισθοδοτούμενοι. Οἱ στρατιῶται τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς πληρώνονται μισθὸν 5 σελλίνια (δηλ. 7,50 δρ.) τὴν ἡμέραν εὐθὺς μόλις καταταχθῶν, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἱματισμῶν τῆς ἱατρικῆς περιθαλψέως κλπ. Ὁ μισθὸς οὗτος αὐξάνει ἐτησίως μπορεῖ δὲ μετὰ τινα ἔτη ὁ στρατιῶτης πλὴν τῆς διατροφῆς του καὶ ἱματισμοῦ νὰ λαμβάνῃ μισθοδοσίαν 12 γράμματα τὴν ἡμέραν.

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μικροῦ ἄρθρου περὶ Κεραυνῶν τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ περασμένον φύλλον τῆς «Νέας Γενεᾶς» (ἐν σελίδι 16ῃ) ὁ κ. Δ. Κ. ἐξ Ἀθηνῶν ἰδοὺ τί μοῦ γράφει. «Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ κεραυνῶν εἶναι καμμιὰ φορὰ πολὺ περιέργεια καὶ ὄντως ἀπίστευτα. Εἰς Ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἐδιάβαζεν πρό τινας ὅτι μιᾶς κυρίας ἐν Ἀγγλίᾳ, διασκύψας προμερὰς θυέλλης, ὁ κεραυνὸς τῆς ἔκοψε τὸ δακτυλίδι τῆς, τὸ ὅποιον ἔφερε εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας τῆς ἐνῶ ἡ κυρία ἔμενε εἰς τὸ παράθυρον τῆς, ἄφησε δὲ τὸ δακτυλὶ τῆς αἰματωμένον ἀπὸ τὸ δακτυλίδι εἶχε πέσει εἰς τὸ πάτωμα».

ΠΟΥ ΗΤΟ Η ΑΤΛΑΝΤΙΣ

«Ἀρσενειάδα». (Ένταυθα). Ἡ Ἀτλαντὶς ἀπείχετο πρὸς δυσμὰς τῶν Στενῶν τοῦ Γιβραλτᾶρ καὶ ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἀτλας. Πιθανόν ἐκεῖ πιστεύεται ὅτι ἦτο, ὅσον ἀφορᾷ ἡμῶς τὰ περὶ τῶν κατοίκων τῆς ἐξ ἀφορμῆς τῆς κακίας τῶν ὁπίων ἢ θάλασσα κατέπιε τὴν νῆσον, δὲν

εἶναι τοῦτο εἰμὴ ἀπλή παρὰδοσις, μῦθος.

Η ΜΟΥΜΜΙΕΣ

Κ. Ἀριστοτέλην Παλ... (Ένταυθα). Εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὅτι ἐβαλσαμώνοντο νεκροὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ ἐτοῦς 4,000 π. Χ. διὰ λαδὴν πρὸ πρὸ ἐξ χιλιάδων ἐτῶν.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Μαθητὴν. Πάτρας. Τὰ Ἀραπόπουλα δὲν γίνονται μαύρα. Κατὰ τὸ 1765 ὁ Λεὺ Κὰτ παρετήρησεν ὅτι τὰ νεογέννητα ἀραπόπουλα ἔχουν ἐρυθροὺν χρῶμα. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἔγινε καὶ ἀπὸ πολλοὺς μεταγενεστέρους του, σήμερον δὲ εἶναι γνωστότατον ὅτι, ἀν καὶ τὸ ἀραπόπουλο ἀρχίζει ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν του ν' ἀκολουθῇ, ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, τὸν δρόμον τῶν γονέων του, ἐν τούτοις κατὰ τὴν γέννησίν του φαίνεται μᾶλλον ὅτι τείνει νὰ λάβῃ τὸ χρῶμα τῆς Κανατίας φυλῆς διότι εἶναι λευκόν, ἢ τουλάχιστον εὐθροειδές. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς μαυράδας ἐνδὲς Ἀρά πη ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου εἶνε καταδικασμένος νὰ ζῇ. Ὑπάρχει ἐν τούτοις φυσιολογικὴ κατάστασις τοῦ δέρματος τοῦ μαύρου ἥτις καθιστᾷ τὸ ὄργανον τοῦτο διάφορον ἢ τὸ τοῦ λοιποῦ. Ὁ μαύρος ἔχει μεγαλειτέρους καὶ περισσότερους ἀδένες δι' ὧν ἐκρέει ὁ ἰδρῶς, ἐφοδιάζονται δὲ οὗτοι ἀφρονότερον μὲ αἷμα. Ὡς ἐκ τούτου μπορεῖ καὶ ἀναπνεῖ περισσότερον. Δυνατὸν καὶ ἡ κατάστασις αὕτη νὰ εἶναι εἰς ἐκ τῶν συντελεστῶν τοῦ μέλλοντος χρώματος, οὐδέποτε ὁμῶς μποροῦμε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι συντελεῖ ὁ σὸν καὶ ἡ θερμότης τοῦ κλίματος.

ΟΙ ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

«Πρόσκοπον». Ένταυθα. Δὲν πιστεύω νὰ εὐρέθῃ ποτὲ ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν πόρων τοῦ ἀνθρώπου σώματος ἀν ὑπάρχῃ ἀκριβὴς ἀριθμὸς. Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι ὁ ἀριθμὸς των θὰ εἶναι «κάτι περισσότερον» τῶν δύο ἑκατομμυρίων.

ΤΙ ΣΩΖΕΙ ΚΑΠΟΤΕ

Μιὰ σφαῖρα ἐτῆρψε τὴν τσέπη μου, ἐκτίπησε πάνω εἰς τὸ σημειωματάριό μου καὶ ἐστάθηκε ἐκεῖ. Τὴν ἔχω μαζύ μου. Ἦταν ἡ πρώτη σφαῖρα πού μ' ἐπέτυχεν καὶ τὴ φυλάω ὡς ἐνθύμιον, ἔγραφε πρὸ καιροῦ εἰς φίλον του ἕνας ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὸ μέταλλον τῆς Φλόνδρας.

Πολλάκις συνέβη ὥστε νὰ γλυτώσουν τὴ ζωὴν τους στρατιῶται ἀπὸ κατὰ πού ἔχον εἰς τὴν τσέπη των. Πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ ἔνας στρατιώτης τοῦ συντάγματος Γιόρκσάιρ ἐσώθη χάρις εἰς μιὰ σιγαροθήκη, τὴν ὁποίαν εἶχε στὴν τσέπη του ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σιγαροθήκης, κατέστρεψεν ὅλα τὰ σιγαρέττα, ἀλλ' ἔμεινε μέσα. Ἄλλος πάλιν στρατιώτης ἐγλύτωσε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.

Ὁ ἐπίσκοπος Τέλλορ Σμιθ, ὁμιλῶν εἰς τὴν Σχολὴν Χάρρο, διηγήθη πῶς ἔνας ταγματάρχης ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς ἀπὸ θραῦσμα ὀπίσθους. Μόλις τὸν ἐξήτασαν οἱ ἱατροὶ εὐρήκαν μιαν Ἀγίαν Γραφὴν εἰς τὴν τσέπη του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκτίπησε τὸ θραῦσμα καὶ τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Τὸ θραῦσμα ἐσταμάτησε εἰς τὸν ἐνεργητικὸν πρῶτον ψαλμὸν, ὁ δὲ πατήρ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος τοῖ εἶχε δώσει τὴν Ἀγίαν Γραφὴν, ἐδημοσίευσεν τὸν ψαλμὸν αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, ἀναφέρον συγχρόνως καὶ τὸ γεγονός.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΡΑΣ

Ὁ Ἀνδρέας Λάρας εἶναι κάθε παιδί ἔξυπνο σὰν καὶ εἴς. Μονάχα ὅτι κάθε ἀπὸ σᾶς, παιδιά, ἤθελε νὰ κάμῃ καὶ δὲν ἀπεφάσισε ὁ Ἀνδρέας Λάρας εἶναι τὴν τόλμην νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Ἀγαποῦσε τὴ θάλασσα, ὅπως τὴν ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς. Ἦθελε νὰ ταξιδεύῃ, νὰ πᾶν μακριὰ, ὅπως θέλετε καὶ σεῖς—τὰ περισσότερα τουλάχιστον. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι αὐτὸς πῆγε. Μπήκε σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ πᾶν εἰς τὴν Ἀμερική. Τὸ καράβι ὅμως ναυαγεῖ καὶ ἰδοὺ ὁ ἦρως μας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΡΑΣ

Ἡ

Ο ΕΛΛΗΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

Ἐρημος μένει ὁ ἕνα νησί. Καὶ θὰ πῆτε

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ,

Σᾶς φαίνεται πὺ ἐξήσε ; Σᾶς φαίνεται παράξενο πὺ κατόρθωσε τόσα πράγματα καὶ τόσας ἀνάγκας νὰ ἐξοικονομῇ μόνος του ;

ΑΛΛΑ! ΣΚΕΦΟΝΤΕ

Ὁτι εἶχε νὰ παλαίῃ ὅχι γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κάτι προσωρινόν, κάτι μικρό, δὲν ἔξυσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ λύσῃ ἕνα διαγωνισμὸν περιοδικοῦ καὶ νὰ πᾶν ἕνα χρυσόδετο βιβλίον ἀλλὰ κάθησε καὶ ἐσκέφθη.

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ἄν ἐσταύρωσεν τὰ χέρια του θὰ χάνονταν. Ἄν ἀνέπτυσε τὴ δύναμιν καὶ τὴ θέλησιν πὺ ἕνα παῖδι 16 χρονῶν, ὅπως ἦταν, μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ

ΘΑ ΖΟΥΣΣΕ

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζῇ. Καὶ δταν ὁ ἄνθρωπος, τὸ παιδί ἀκόμα ἀπεφάσισεν νὰ ζῇ, δταν τὸ ἀποφασίσῃ αὐτὸ

ΑΛΗΘΙΝΑ—ΒΑΘΥΑ—ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ !

Ἴδου ἡ ἱστορία ἡ μαγευτικὴ με κάθε παιδί γραμμένη ἐπὶ τοῦ

ΝΩΝΤΑ ΕΛΑΤΟΥ

Ἐνδὲς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων ἐπιθεωρητῶν τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως, συγγραφέας πολλῶν διδασκτικῶν βιβλίων, σπουδάζωντος ἐπὶ ἔτη εἰς Μόναχον καὶ εἰς τὴν Ἱέραν τῆς Γερμανίας τὰ παιδαγωγικά.

ΑΚΟΥΣΤΕ ΑΚΟΥΣΤΕ

Τὸ βιβλίον αὐτὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 120 σελίδας, με χρωματιστὸν ἐξώφυλλον καὶ εἰς καλλιτεχνικωτάτην ἐκδοσὴν πωλεῖται ἀπὸ μιᾶς δραχμῆς μόνον.

ΠΑΙΔΙΑ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μένῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίον αὐτὸ βιβλίον. Θὰ ἴδῃτε ὅλοι τὸν ἑαυτὸν σας, τοὺς πόθους σας, τὰ ὄνειρά σας. Θ' ἀποκτήσετε ἕνα θαυμάσιον φίλον, πὺ θὰ μένῃ γιὰ πάντα μετὰ εἰς τὸν κόσμον τῶν παιδικῶν σας ἀναμνήσεων.

Ο ΘΩΜΑΣ

Κάμε γρήγορα, Θωμά, ἔγραψε ἡ μαμά κοντεύει δέκα. Ὁ κινηματογράφος δάροισεν φάρμακα τὰ παπούτσια σου ;

Μάλιστα, μαμά, τὰ φόρεσα. Ἐνα μὲν λείπει μόνο.